Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

10 април 2013 година*

„Помощ за финансирането на проект за екологичен туризъм — Възстановяване на получените суми — Решение, взето след отмяна от Общия съд на предишно решение за оттегляне на помощта — Компенсаторни лихви — Мораторни лихви — Изчисляване“

По дело T-671/11

IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH, установено в Мюнхен (Германия), за което се явява C. Pitschas, avocat,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н F. Dintilhac, г-н G. Wilms и г-н G. Zavvos, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за частична отмяна на решението на Комисията от 14 октомври 2011 г. (ENTR/R1/HHO/lsa — entre.r.l(2011)1183091) за плащане на жалбоподателя на обща сума от 720 579,90 EUR, в това число и сума от 158 618,27 EUR като компенсаторни лихви,

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: г-н J. Azizi (докладчик), председател, г-н S. Soldevila Fragoso и г-н S. Frimodt Nielsen, съдии,

секретар: г-жа K. Andová, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 28 ноември 2012 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Настоящата жалба се вписва в поредица от дела по спорове между едни и същи страни, разглеждани от Общия съд и Съда от 1994 г. насам.

2 Последният спор е разрешен окончателно с Решение на Общия съд от 15 април 2011 г. по дело IPK International/Комисия (T-297/05, Сборник, стр. II-1859, наричано по-нататък „решението на Общия съд от 15 април 2011 г.“), което има сила на присъдено нещо и с което се отменя решението на Комисията от 13 май 2005 г. (ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382) за отмяната на решението ѝ от 4 август 1992 г. (003977/XXIII/A/3 — S92/DG/ENV8/LD/kz), предоставящо на жалбоподателя IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH (наричано по-нататък „IPK“) финансова помощ от 530 000 ECU в рамките на проекта „Ecodata“ (наричано по-нататък „решението на Комисията от 13 май 2005 г.“). В посоченото решение Общият съд по същество потвърждава констатацията на Европейската комисия, че IPK е допуснало нередовности, които принципно обосновават отмяната на финансовата помощ (точки 128—145), но приема, че решението ѝ все пак трябва да се отмени поради неспазване на релевантния погасителен срок (точки 147—166).

3 С писмо от 27 юли 2011 г. IPK предявява искане към генерална дирекция (ГД) „Предприятия и промишленост“ на Комисията за плащане на обща сума от 911 987,86 EUR. Тази сума е разделена на три транша, както следва: първи транш от 212 000 EUR, който не е платен на IPK, а именно 40 % от финансовата помощ, предоставена на IPK през 1992 г., втори транш от 318 000 EUR, който междувременно е бил възстановен от IPK преди постановяването на посоченото по-горе в точка 2 решение на Общия съд от 15 април 2011 г., а именно 60 % от финансовата помощ, и трети транш от 31 961,63 EUR, съответстващ на мораторните лихви, платени от IPK на Комисията заедно с възстановяването на втория транш. Освен това в писмото IPK предявява искане за плащане на мораторни лихви в размер на 252 394,36 EUR, считано от 1 януари 1994 г., за първия транш, и 97 631,87 EUR, считано от 18 май 2007 г., за втория транш, като съответните изчисления са изложени в приложение към писмото. Накрая, IPK определя на Комисията срок до 26 август 2011 г., в който да изпълни искането му за плащане.

4 С писмо от 26 август 2011 г. IPK напомня на Комисията искането си за плащане.

5 С писмо от 2 септември 2011 г. Комисията уведомява IPK, че пристъпва към подробен анализ на доказателствата по преписката и че възнамерява да изпълни задълженията си съгласно посоченото по-горе в точка 2 решение на Общия съд от 15 април 2011 г. Тя посочва също, че административното производство за изпълнение на евентуално задължение на това основание би могло да отнеме значително време.

6 С писмо от 4 септември 2011 г. IPK изразява по-специално неразбиране относно забавянето, дължащо се на проучване от страна на Комисията на посоченото по-горе в точка 2 решение на Общия съд от 15 април 2011 г., и ѝ определя срок до 16 септември 2011 г., за да го информира за действията, които възнамерява да предприеме в това отношение.

7 По време на телефонен разговор на 14 септември 2011 г. служител на Комисията информира правния съветник на IPK, че тя възнамерява да плати и да възстанови цялата финансова помощ, както и мораторните лихви в размер на 31 961,63 EUR. Комисията обаче все още не била решила дали и в каква степен би следвало да плати също лихви върху тези суми.

8 На 11 октомври 2011 г. по време на друг телефонен разговор с правния съветник на IPK Комисията неформално информира IPK, че е взела решение да му плати финансовата помощ в размер общо на 530 000 EUR, както и да му върне мораторните лихви в размер на 31 961,63 EUR. Освен това Комисията била решила да му плати лихви в размер общо на 158 000 EUR. IPK трябвало следователно да получи сума от около 720 000 EUR в срок от един месец.

9 На 14 октомври 2011 г. Комисията приема решение с референтен номер ENTR/R1/HHO/lsa — entre.r.l(2011)1183091 (наричано по-нататък „спорното решение“) и уведомява за него IPK.

10 В спорното решение Комисията посочва, от една страна, общата сума, в това число и лихвите, която трябва да се плати на IPK, а именно 720 579,90 EUR, и от друга страна, сумата за компенсаторни лихви, която е решила да плати, а именно 158 618,27 EUR, изчислени в съответствие с лихвените проценти на Европейската централна банка (ЕЦБ) и Европейския паричен институт (ЕПИ) — предшественик на ЕЦБ, за основните операции по рефинансиране. Освен това Комисията посочва, че за сумите от 318 000 EUR и от 31 961,63 EUR е изчислила лихви, считано от 18 май 2007 г., а за сумата от 212 000 EUR — от 1 януари 1994 г. до 31 октомври 2011 г.

11 С писмо от 17 октомври 2011 г. IPK оспорва законосъобразността на спорното решение по-специално с оглед на член 296 ДФЕС и предявява искане до 31 октомври 2011 г. да бъде уведомено за правното основание на това решение, за съображенията за квалифициране на лихвите като „компенсаторни“, а не като „мораторни“, за точния лихвен процент, приложен по отношение на всеки един от траншовете на сумата за плащане, и за причините, поради които лихвените проценти на ЕЦБ и ЕПИ за основните операции по рефинансиране не са увеличени с три пункта и половина.

12 В писмо от 25 октомври 2011 г. Комисията уточнява, че спорното решение е на основание член 266 ДФЕС. Тя посочва също, че не е длъжна да плаща мораторни лихви, тъй като приложимият по отношение на разглежданата финансова помощ „Финансов регламент от 1977 г.“, изменен с Регламент (Евратом, ЕОВС, ЕИО) № 610/90 на Съвета от 13 март 1990 година за изменение на Финансовия регламент от 21 декември 1977 година, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 70, стр. 1), не предвиждал правила за плащане на лихви в полза на получателите. Освен това Регламент (Евратом, ЕОВС, ЕИО) № 3418/93 на Комисията от 9 декември 1993 година за прилагане на някои разпоредби от посочения финансов регламент (ОВ L 315, стр. 1) влязъл в сила едва след подписването на договора за финансовата помощ и във всички случаи член 94, параграф 1 от споменатия регламент се прилагал само по отношение на исканията за плащане, предявени от, но не и срещу Комисията (вж. също дял XIV и член 92 от същия регламент). Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198), както и Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година относно определянето на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 (ОВ L 357, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 3) също не били приложими по отношение на договори, подписани преди влизането им в сила, т.е. преди 1 януари 2003 г. От съдебната практика обаче ясно следвало, че Комисията има задължение за плащане на компенсаторни лихви при постановено съдебно решение за отмяна. Ето защо Комисията решила да плати лихви в съответствие с лихвените проценти на ЕЦБ и ЕПИ за всеки един от траншовете на общата сума за плащане съгласно изчисления, изложени в таблицата, съдържаща се в приложение към писмото. В тази таблица Комисията изчислила лихвите за всеки един от траншовете на вземането, посочено по-горе в точка 3, отчитайки лихвените проценти на ЕЦБ за основните операции по рефинансиране, до 13 юли 2011 г. В това отношение Комисията уточнява, че лихвените

проценти не следва да бъдат увеличени с три пункта и половина, тъй като не съществува правна норма, която да позволява прилагането на мораторни лихви. Накрая, Комисията посочва, че спира плащането до получаването на отговор от IPK на писмото ѝ.

13 С писмо от 3 ноември 2011 г. IPK уведомява Комисията, че счита изложените от нея мотиви за достатъчни с оглед на изпълнение на условията по член 296 ДФЕС и я приканва „да извърши плащането на [IPK]“.

14 С писмо от 18 ноември 2011 г. Комисията, от една страна, потвърждава получаването на писмото на IPK от 3 ноември 2011 г., с което IPK приема разясненията ѝ и я приканва да извърши плащането на сумата от 720 579,90 EUR, и от друга страна, посочва, че плащането е наредено на 16 ноември 2011 г. Накрая, Комисията отбелязва, че с това плащане напълно и окончателно се погасяват всички вземания на IPK, свързани с посоченото по-горе в точка 2 решение на Общия съд от 15 април 2011 г.

15 На 22 ноември 2011 г. сумата от 720 579,90 EUR е приведена по сметката на IPK в Stadtsparkasse München.

16 С писмо от 30 ноември 2011 г. IPK отговаря на писмото на Комисията от 18 ноември 2011 г. В него то първо подчертава, че писмото му от 3 ноември 2011 г. не трябва да се разбира като съгласие със съдържанието на мотивите на Комисията, а само като изразяване на становище, че тези мотиви са достатъчни с оглед изпълнение на изискванията на член 296 ДФЕС. По-нататък IPK твърди, че мотивите, изложени в писмото от 25 октомври 2011 г., са юридически погрешни. Всъщност според IPK изчисленията за лихвите в писмото не съответствали на установената съдебна практика, на която се позовала Комисията и съгласно която всеки един от лихвените проценти на ЕЦБ за основните операции по рефинансиране трябвало да бъде увеличен с два пункта. Поради това IPK иска от Комисията до 9 декември 2011 г. да преразгледа метода си за изчисляване на лихвите и да увеличи с два пункта приложените от нея лихвени проценти, като в противен случай IPK щяло да подаде жалба за отмяна на спорното решение.

17 Комисията не отговаря в определения ѝ от IPK срок.

Производство и искания на страните

18 IPK подава настоящата жалба с акт, регистриран в секретариата на Общия съд на 22 декември 2011 г.

19 Тъй като един от членовете на състава е възпрепятстван да заседава, на основание на член 32, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд председателят на Общия съд определя друг съдия за попълване на състава.

20 На 16 април 2012 г. на основание член 47, параграф 1 от Процедурния правилник Общият съд реши, че втора размяна на писмени становища не е необходима.

21 С отделен акт, регистриран в секретариата на Общия съд на 30 април 2012 г., предвид доводите на Комисията IPK иска да му бъде разрешено да допълни преписката по отношение на компенсаторните и мораторните лихви. С писмо от 8 май 2012 г. Общият съд уведомява IPK за решението си да му разреши да представи писмена реплика само по посочените въпроси. IPK я представя на 13 юни 2012 г. Комисията депозира писмена дуплика на 24 юли 2012 г.

22 IPK иска от Общия съд:

— да отмени спорното решение в частта, в която ограничава размера на лихвите до 158 618,27 EUR,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

23 Комисията иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди IPK да заплати съдебните разноски.

24 По доклад на съдията докладчик Общият съд (първи състав) решава да открие устната фаза на производството.

25 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание на 28 ноември 2012 г.

От правна страна

26 В подкрепа на искането за частична отмяна на спорното решение IPK изтъква само едно основание, изведено от нарушение на член 266 ДФЕС, тъй като Комисията допуснала грешки при изчисляването на дължимите лихви.

27 IPK твърди, че в спорното решение Комисията признала задължението си да му плати общо за всички траншове сума от 561 961,63 EUR на основание посоченото по-горе в точка 2 решение на Общия съд от 15 април 2011 г. Тя признала и задължението си за плащане на лихви, считано от 1 януари 1994 г., за транша в размер на 212 000 EUR, и считано от 18 май 2007 г., за траншовете в размер съответно на 318 000 EUR и на 31 961,63 EUR. Според IPK посочените задължения за плащане на Комисията не били предмет на настоящия спор, така че в тази си част спорното решение станало окончателно. При все това Комисията изчислила дължимите лихви погрешно и в нарушение на член 266 ДФЕС, от една страна, тъй като не увеличила с два пункта приложените за всеки един от трите посочени по-горе транша лихвени проценти на ЕЦБ и на ЕИП за основните операции по рефинансиране, и от друга страна, тъй като допуснала явна грешка при изчисляването на мораторните лихви, които следвало да се начисляват, считано от постановяването на посоченото по-горе в точка 2 решение на Общия съд от 15 април 2011 г.

28 Според Комисията единственото основание, на което се позовава IPK, следва да бъде отхвърлено.

29 Комисията счита, че плащането на компенсаторни лихви е предназначено само за поправяне на загубите, претърпени поради процента на инфлация през периода от датата на настъпване на вредата до тази на постановяване на съдебното решение. Лихвените проценти на ЕЦБ за основни операции по рефинансиране се прилагали за целите на единното изчисляване в целия Европейски съюз на лихвите, предназначени да компенсират средното равнище на обезценяване на парите в държавите членки, като процентът на инфлация бил различен за всяка държава членка. В Решение от 8 ноември 2011 г. по дело Idromacchine и др./Комисия (T-88/09, Сборник, стр. II-7833) Общият съд ясно ги отграничил от лихвения процент, приложим в зависимост от мястото по седалището на дружеството, което в случая било Италия.

30 IPK обаче било установено в Германия, където средното равнище на обезценяване на парите било по-ниско от размера на основния лихвен процент по рефинансиране. През периода 1994—2010 г. този лихвен процент бил понякога очевидно по-висок от процента на инфлация в Германия. Всъщност според Комисията през посочения период средният процент на инфлация в Германия бил 1,6 %, докато основният лихвен процент по рефинансиране бил средно около 3,3 %. Въз основа на това тя прави извода, че макар прилагането на основния лихвен процент по рефинансиране да предоставя на IPK значително предимство, което би трябвало да се толерира с оглед на необходимостта от прилагане на единен лихвен процент, то същото би довело до положение, при което IPK би било компенсирано в размер, който дори надвишава инфлацията два пъти. Освен това увеличение на основния лихвен процент по рефинансиране с два пункта би позволило компенсиране на IPK в размер, който надвишава средно три пъти инфлацията (5,3 % спрямо 1,6 %), без каквото и да било правно основание. Впрочем икономическото положение на Германия било твърде различно от това на Италия, където през периодите 1995—1996 г. и 2002—2005 г. процентът на инфлация понякога надвишавал основния лихвен процент по рефинансиране.

31 Съдебната практика предвиждала обаче само компенсиране на инфлацията, но не и обезщетение, обосноваващо увеличение на основния лихвен процент по рефинансиране, нито възможност на жалбоподателя за извличане на финансова облага от отмяната на акт. Такъв обаче щял да бъде случаят, ако по отношение на IPK се приложел лихвен процент, по-висок от основния лихвен процент по рефинансиране. Такова обогатяване според Комисията би било явно неоснователно, още повече че IPK било недобросъвестен кредитор, което било в противоречие с принципите на обективност и справедливост. Всъщност в посоченото по-горе в точка 2 решение от 15 април 2011 г. Общият съд установил, че IPK сключило тайно споразумение с длъжностно лице на Комисията с цел получаване или запазване на спорната финансова помощ (точки 126, 144 и 145), че по неправомерен начин получило поверителна информация (точка 130), че правило неверни изявления и след това се опитвало да прикрие действителните обстоятелства, които са в основата на подаването на искането за отпускане на финансова помощ (точка 134).

32 Комисията оспорва и твърдението, че дължи мораторни лихви. В случая Комисията нито била недобросъвестна, нито била осъдена да плати сложни лихви. Напротив, Общият съд установил редица случаи на недобросъвестност от страна на IPK, някои от които за дълъг период, така че прилагането на метода за изчисляване на сложни лихви не било обосновано. Възнаграждаването на подобни неправомерни действия чрез прилагането на такъв метод било в противоречие и с принципа на добро финансово управление по член 310, параграф 5 ДФЕС и следователно било лишено от правно основание по смисъла на член 310, параграф 3 ДФЕС.

33 Общият съд най-напред констатира, че в спорното решение Комисията действително е признала, че дължи на IPK главница в размер на 561 961,63 EUR, като е потвърдила това обстоятелство и по време на съдебното заседание в отговор на устно зададения ѝ въпрос от Общия съд, като то е отбелязано в протокола. Комисията освен това е признала и че дължи на IPK сума от 158 618,27 EUR като компенсаторни лихви, т.е. обща сума от 720 579,90 EUR. Впрочем по време на съдебното заседание Комисията не оспорва акцесорния характер на лихвите спрямо главницата.

34 При тези условия доводите на Комисията, че по същество, от една страна, IPK било недобросъвестен кредитор, а от друга страна, Общият съд констатирал в посоченото по-горе в точка 2 решение на Общия съд от 15 април 2011 г. недобросъвестно поведение на IPK, не могат да оборят наличието на главницата по вземането, нито факта, че следователно Комисията дължи лихви, които трябва да се изчислят в съответствие с релевантните правила. Поради това посочените доводи трябва да се отхвърлят като ирелевантни, дори и да се предположи, че Комисията иска да се позове на принципа за adage nemo auditur propriam turpitudinem suam allegans, съгласно който никой не може да извлече полза, като се позове на неправомерното си

поведение спрямо друго лице — което тя впрочем отрекла в съдебното заседание в отговор на устен въпрос на Общия съд. В това отношение следва обаче да се уточни, че подходът на Комисията в случая е следствие от неправилно тълкуване на значението на посоченото по-горе в точка 2 решение на Общия съд от 15 април 2011 г., от което за нея не следва каквото и да било задължение за възстановяване на разглежданата финансова помощ на IPK. Всъщност в това решение Общият съд потвърждава фактическите констатации, направени в решението на Комисията от 13 май 2005 г. във връзка с нередовностите, които IPK е допуснало и които по принцип обосновават отмяната на разглежданата финансова помощ (точки 128—145), и се ограничава с отмяната на посоченото решение на Комисията поради неспазване от нея на релевантен погасителен срок (точки 147—166). Поради това спорното решение впрочем представлява единственото правно основание на разглежданата главница по вземането.

35 По отношение на първата част на единственото основание, на което се позовава IPK, а именно твърдението, че компенсаторните лихви са изчислени неправилно, следва да се напомни, че според IPK тези лихви би трябвало да са лихвените проценти на ЕЦБ за основните операции по рефинансиране, увеличени с два пункта. Установено е обаче, че Комисията е изчислила лихвите, като е взела предвид само лихвените проценти на ЕЦБ за основните операции по рефинансиране, без да ги увеличи с два пункта, и то, както е указано в спорното решение, до 31 октомври 2011 г.

36 Както бе посочено в точка 33 по-горе, Комисията не оспорва задължението си за плащане на IPK на компенсаторни лихви в съответствие с установените за това правила. В това отношение обаче постоянната съдебна практика признава, че независимо от точното им наименование посочените лихви винаги трябва да се изчисляват въз основа на лихвените проценти на ЕЦБ за основните операции по рефинансиране, увеличени с два пункта (Решение на Общия съд от 10 октомври 2001 г. по дело Corus UK/Комисия, T-171/99, Recueil, стр. II-2967, точка 64, Решение от 17 март 2005 г. по дело AFCon Management Consultants и др./Комисия, T-160/03, Recueil, стр. II-981, точки 130—132 и Решение по дело Idromacchine и др./Комисия, точка 29 по-горе, точки 77—80). Както изтъква IPK, става въпрос за фиксирано увеличение, което е приложимо във всички случаи, без практически да е необходимо да се констатира обосноваността му с оглед на обезценяването на парите през съответния период в държавата членка, в която кредиторът е установен.

37 В Решение по дело Idromacchine и др./Комисия, точка 29 по-горе (точки 77—79) Общият съд наистина приема, най-напред, че трябва да се вземе предвид обезценяването на парите, отразено в годишния процент на инфлация за съответния период съгласно Евростат (Статистическа служба на Европейския съюз) за държавата членка, където са установени съответните дружества. По-нататък обаче Общият съд последователно прилага фиксираното увеличение от два пункта по отношение на дължимите компенсаторни и мораторни лихви — за компенсаторните лихви до датата на постановяване на съдебното решение, т.е. до 8 ноември 2011 г., а за мораторните лихви, след това. IPK с основание изтъква в това отношение, че единното фиксирано увеличение от два пункта по посоченото дело не зависи от реалния процент на инфлация през съответния период в Италия, където е установено Idromacchine, тъй като, както самата Комисия посочва в писменото си становище, процентът на инфлация е по-висок от лихвените проценти на ЕЦБ само през периода 2010—2011 г. Ако обаче тезата на Комисията, че дължимите компенсаторни лихви трябва да зависят от реалния процент на инфлация, беше правилна, Общият съд нямаше да трябва да прилага фиксираното увеличение от два пункта към предходния период, като се има предвид, че за обезценяването на парите за това време Idromacchine би било достатъчно компенсирано дори и само чрез прилагането на неувеличените лихвени проценти на ЕЦБ.

38 Освен това Общият съд вече е приел, наистина в контекста на изчисляването на мораторни лихви, че неплащането на такива би могло да доведе до неоснователно обогатяване на Съюза, което явно противоречи на общите принципи на правото на Съюза (вж. Решение по дело Corus

UK/Комисия, точка 36 по-горе, точка 55 и цитираната съдебна практика). В този смисъл фиксираното увеличение на лихвените проценти с два пункта е породено от грижата такова неоснователно обогатяване да бъде избегнато при всички възможни обстоятелства.

39 С оглед на изложените съображения следва да се заключи, че Комисията неправилно не е увеличила компенсаторните лихви за трите различни транша на вземането, посочени по-горе в точка 3, и че първата част от единственото правно основание на IPK следва да се уважи.

40 Съгласно втората част от единственото основание на IPK Комисията трябвало да признае, че мораторните лихви текат от постановяването на посоченото по-горе в точка 2 решение на Общия съд от 15 април 2011 г. и да ги изчисли въз основа на общата дължима сума на вземането, увеличена с дължимите до тази дата компенсаторни лихви. Установено е обаче, че Комисията не е отчела мораторните лихви, нито преди, нито след постановяването на споменатото решение на Общия съд, тъй като счита, че не е длъжна да плаща такива с оглед на приложимата правна уредба и съдебна практика.

41 В това отношение е достатъчно да се напомни, че установената съдебна практика признава безусловното задължение на Комисията за плащане на мораторни лихви по-специално в случаите, когато е ангажирала извъндоговорната отговорност на Съюза, за периода след постановяване на решението, установяващо това обстоятелство (вж. в този смисъл Решение на Съда от 27 януари 2000 г. по дело Mulder и др./Съвет и Комисия, C-104/89 и C-37/90, Recueil, стр. I-203, точка 35 и Решение по дело Idromacchine и др./Комисия, точка 29 по-горе, точка 79 и цитираната съдебна практика), както и в случаите на възстановяване на неоснователно платени суми вследствие на решение за отмяна (Решение по дело Corus UK/Комисия, точка 36 по-горе, точка 50 и сл.). Нито един от изтъкнатите от Комисията доводи не позволява отпадането на посоченото принципно задължение в настоящия случай, в който в спорното решение — прието след посоченото в точка 2 по-горе решение на Общия съд от 15 април 2011 г., отменящо решението на Комисията от 13 май 2005 г., — Комисията признава, че дължи на IPK главницата по разглежданата финансова помощ. В отговор на устен въпрос на Общия съд по време на съдебното заседание Комисията обаче приема, че дължи и мораторни лихви, считано от постановяването на посоченото в точка 2 по-горе решение на Общия съд от 15 април 2011 г., като това обстоятелство е отбелязано в протокола от съдебното заседание. При тези условия следва да се заключи, че Комисията е била длъжна да начисли мораторни лихви върху главницата, призната за дължима в спорното решение, считано — предвид общото съгласие на страните по този въпрос — от постановяването на посоченото в точка 2 по-горе решение на Общия съд от 15 април 2011 г., като в това отношение е без значение фактът, че спорното решение представлява единственото правно основание на разглежданото вземане (вж. точка 34 по-горе).

42 Освен това IPK с основание твърди, че Комисията е била длъжна да изчисли мораторните лихви въз основа на дължимата главница по вземането, увеличена с вече натрупаните компенсаторни лихви. Всъщност, макар по принцип в практиката си да не позволява капитализация както на компенсаторните лихви, подлежащи на начисляване преди, така и на мораторните лихви, течащи след постановяването на решение, с което се установява съществуването на вземане, Общият съд все пак разпорежда определянето на мораторни лихви до пълното плащане въз основа на главницата на вземането, увеличена с вече натрупаните компенсаторни лихви (в този смисъл вж. Решение по дело Corus UK/Комисия, точка 36 по-горе, точки 64 и 65 и Решение по дело AFCon Management Consultants и др./Комисия, точка 36 по-горе, точки 132 и 133). Този подход следователно провежда разлика между компенсаторните лихви преди съдебния спор и мораторните лихви след него, като последните трябва да отчитат всички натрупани финансови загуби, в това число и поради обезценяването на парите.

43 Следователно втората част на единственото основание на IPK трябва да се уважи, тъй като Комисията неправомерно не е начислила мораторни лихви, увеличени с два пункта, които трябва да се изчислят въз основа на сумата на главницата по вземането, в това число и вече натрупаните компенсаторни лихви, като в настоящия случай поради факта на общо съгласие на страните по този въпрос те следва да текат, считано от постановяването на решението на Общия съд от 15 април 2011 г.

44 С оглед на всички изложени съображения жалбата следва да се уважи, без да е необходимо произнасяне по въпроса дали Комисията е нарушила член 266 ДФЕС, като спорното решение се отмени в частта, в която плащането на дължими лихви се ограничава до сумата от 158 618,27 EUR.

По съдебните разноски

45 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като е загубила делото, Комисията следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на IPK.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) **Отменя решението на Комисията от 14 октомври 2011 г. (ENTR/R1/HHO/lsa — entre.r.l(2011)1183091) в частта, в която ограничава до 158 618,27 EUR сумата за лихви, която следва да се плати на IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH.**

2) **Осъжда Европейската комисия да заплати съдебните разноски.**

Azizi Soldevila Fragoso Frimodt Nielsen

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 април 2013 година.

Подписи